

definirea originalității; dar la o formație care alături zeci de membri, fiecare cu personalitatea lui, este o PERFORMANȚĂ. Așa și este în cazul corului Symbol, recunoscutibil de la primele măsuri ale oricărui repertoriu abordat! O omogenitate limpidă, rostirea cuvântului ca într-o singură răsuflare, o situație înaltă pe scara vibrației, păstrând însă armonia, melodicitatea, plăcerea auditivei. Cât de greu a fost exercițiul dirijorului, câte ore de muncă, ce metode speciale de studiu stau în sprijinul acestei calități! Mă gândesc și la specificul unui cor de copii, în care vârstele se succed, componența reînnoindu-se uneori

putea altfel în aceste zile); numeroasele coordonate stilistice au demonstrat capacitatea corului de abordare a unor partituri dificile din repertoriul național și internațional (nu a lipsit *Ave Maria* de Schubert, aranjament **Olguța Lupu**), dar consistența, mulțimea pieselor românești a fost delectantă: de la sonorități enesciene (aranjament C. Drăgușin), la Constantin Arvinte, Alexandru Pașcanu, Vasile Timiș Nicolae Lungu, Irina Odăgescu. Ce bucurie mi-a adus *Jocul din Oaș* al lui Mihai Moldovan!

Să ascuți corul Symbol este fără doar și poate o sărbătoare auditivă! Mixată și cu delectarea de a-l vedea. Costumație elegantă (ca și a dirijorului director, Jean Lupu), cu cromatică odihnitoare, de bun gust; mai mult însă, zecile de zâmbete care aduc confirmarea sincerității, a dăruirii cu care se comunică mesajele muzicale, relaxarea, spiritul ludic al evoluțiilor (a fost și o anume mișcare scenică), vocile perfecte ale solistelor, într-un cuvânt, FIRESUL prin care au fost puse "cap la cap atâtea sunete, pentru a duce spre departe viața formației" (citez dintr-o intervenție a maestrului **Jean Lupu**), sunt aromele unicate ale succesului pe care de 25 de ani corul **Symbol** îl deține în



cu viteză greu de prevăzut. De aceea, îl apreciez pe **Jean Lupu** ori de câte ori am ocazia (iată, și prin cuvânt!).

Concertul de la Ateneu, a fost dirijat de **Jean Lupu** și **Luminița Guțanu Stoian**; soliste: **Andreea Diana Blidariu** și **Andreea Dascălu**. La pian, **Bianca Fodor** și **Andrei Petrache**. Concepția programului, ca întotdeauna, inedită: cântarea *Hristos a înviat*, în deschidere (nu se

contextul artei sunetelor. Și pe scenele noastre și în internațional. Am primit anunțul viitorului turneu în Grecia. Și de acolo, mai ales de acolo se vor întoarce cu... LAURI. Așadar, la Ateneu, cu sala plină (ca întotdeauna), s-a consumat o seară superbă de muzică. APLAUZE și din contextul paginii tipărite.

Cronici de **Daniela CARAMAN FOTEA**

## Recital de pian – Andrei Petrache

La Ateneu, în sala Studio, duminică 29 mai 2016, am auzit recitalul unui tânăr pianist foarte înzestrat: Andrei Petrache, elev în clasa XI la Colegiul național George Enescu. Programul a cuprins *Sonata nr. 1 în fa minor* de Prokofiev, *Sonata în re minor op. 31, nr. 2* de Beethoven, două preludii și fugi de Bach și *Variațiuni pe o temă de Corelli* de Rahmaninov – muzică germană și muzică rusă, toate lucrări consistente, chiar dacă *Sonata I op. 1* de Prokofiev este mai puțin apreciată de critici și mai rar cântată. Atipică, foarte romantică, ea pare să aibă în comun cu celelalte opt sonate

pentru pian ale compozitorului doar elanul și anvergura. (În prefață la o ediție a sonatelor de Prokofiev din anii '60, Gyorgy Sandor o asemuiește



cu opus 1 al lui Bartok, *Rapsodia pentru pian și orchestră*, considerându-le pe amândouă ecouri ale unei ere trecute; totuși "validarea" de către autori ca opus 1 este, după Sandor, o dovada a calității acestor lucrări.) Compactă, într-o singură parte în formă de sonată (inițial Prokofiev scrisese trei părți, dar a păstrat-o doar pe prima), piesa are ceva brahmsian; interesant e că la Andrei Petrache ea a sunat mai degrabă skriabinian, pe un model romantic tineresc, mai mult exaltat decât masiv.

Emoția începutului de recital pare să fi trecut cu adevărat abia în partea a doua a *Sonatei în re minor* de Beethoven, iar cele două preludii și fugi de Bach din volumul I al *Clavecinului bine temperat, în do major*

și *si bemol minor* mi s-au părut cele mai realizate piese din tot recitalul. Poate că Bach îi este cel mai aproape, căci la Andrei Petrache, evident, o gândire foarte clară și o muzicalitate profundă par a fi în proporție ideală. Deși aparent reținut în expresie, tânărul pianist are, cred, un mare potențial emoțional și de virtuozitate. Dacă există încă mici imprecizii în producerea, controlul și dozarea sunetului, dacă retorica discursului cere uneori pauze mai lungi în recitative, dacă anumite contraste pot fi ascuțite, putem fi siguri că inteligența și talentul lui Andrei Petrache vor lucra în sensul realizării acestui potențial. Amestecul de maturitate și ingenuitate au dat un farmec aparte întregii serii: în *Variațiunile* lui Rahmaninov, pianistul părea că se sfiește uneori să demonstreze virtuozitatea de care e capabil; un fel de pudoare - nu neapărat a vârstei, ci mai degrabă a bunei creșteri - părea că deturneză etalarea scilpitoare a unor mijloace pianistice redutabile în folosul unei interpretări interiorizate. Pianistului îi sunt străine gesturile teatrale, grandilocvența, histrionismul; se simte că orice deviere de la acest cod etic i-ar părea un artificiu.

Micul bis, o piesă proprie, a vădit simț ludic, umor și imaginație. A fost o seară muzicală bogată în impresii și surprize - am auzit un tânăr talentat, inteligent și spontan, care promite să se dezvolte pe calea care azi îmi pare cea mai interesantă: calea neostentativă a muzicianului complet.

## Recital de pian - Maria Diana Petrache

Recitalul Mariei Diana Petrache, din 4 iunie, tot în sala Studio a Ateneului Român a confirmat calitățile acestei pianiste cunoscute deja nu numai în București. Studenta în anul III, Maria Diana Petrache revine la Universitatea de Muzică din București după o bursă de un an la Nürnberg. Matură, echilibrată, Maria Diana Petrache dovedește atât o înțelegere în profunzime a problematicei pieselor alese, cât și controlul deplin al arsenalului tehnic.

În *Sonata în la minor op. 164, D 537* de Schubert pianista a demonstrat bun gust și știință, viteză și precizie; cu siguranță, după ce piesa se va mai "roda", se va adăuga impresia de mai multă spontaneitate - echilibrul fragil al lucidității cu spontaneitatea, ca și versatilitatea stărilor sufletești par a fi una din pietrele de încercare ale "pilotajului de înaltă clasă" în muzică, dar probabil și în arta actorului și, finalmente în viața însăși.

*Sonata a treia* de Scriabin a fost foarte bine construită: cele patru părți s-au înălțat cu claritate și logică, forma fiecăreia ca și forma întregului s-au perceput limpede. Agitația, tumultul, neliniștile lui Scriabin au fost redată cu convingere, sub semnul unei nevoi de a stăpâni și nu de a fi stăpânită.

Recitalul s-a desfășurat într-un crescendo continuu din punctul de vedere al încălzirii emoționale; *Bourrée* din *Suita a doua în Re major* de Enescu a fost cântat cu mult brio și a sunat colorat și proaspăt,

iar *Variațiunile* lui Brahms pe o temă de Handel au fost surprinzător de diverse și pline de imaginație. Și chiar dacă se pot discuta unele opțiuni (mai mult patos necesar într-una din variațiuni - nr. 13, cred - rapsodică, câte un tril preferabil mai decorativ-baroc decât agitat sau mai mult calm și eleganță în variațiunea 15 etc.), variațiunile Handel-Brahms în varianta Mariei Diane Petrache au stimulat o mulțime de gânduri și întrebări - despre legăturile barocului cu romantismul, despre spiritul ludic la Brahms, despre atu-urile și dezavantajele forme de temă cu variațiuni în raport cu forma de sonată și multe altele. Iar viziunea pianistei, cu aspecte uneori neașteptate a avut o prospețime mult mai satisfăcătoare decât o interpretare clasicizantă și placidă. Întreaga construcție a fost excelent gândită și redată; detaliile au fost cizelate, iar dificultățile tehnice binecunoscute ale lucrării au fost stăpânite cu atâta ușurință, încât nu s-au perceput ca dificultăți. Poate că pe alocuri se simțea nevoia unei mai mari «rezistențe a



materiei» - suntem obișnuiți cu variante mai lente și mai masive, dar tocmai aceasta exuberanță scilpitoare a atras atenția asupra fațetei baroce «au deuxième degré» a piesei.

Întâmplător, recitalurile celor doi frați Petrache au avut loc la o săptămână distanță și deși s-a convenit o cronică separată fiecăruia, e tentant să observi o legătură între cele două serii. Pe de o parte, programele au o viziune comună: muzică germană și muzică rusă (cu *Bourrée* de Enescu în chip de «cireasă pe tort»); la Andrei, muzica germană a constituit «nucleul» recitalului, înrămată de compozitorii ruși; la Maria Diana, muzica romantică germană a încadrat-o pe cea a secolului XX. Două cicluri spectaculoase de variațiuni au încheiat recitalurile. Protagonștii au fost doi frați foarte diferiți temperamental și totodată atât de asemănători prin câteva trăsături esențiale: autenticitate, lipsa ostentației, respect pentru «meserie» (da, artistul își stăpânește în primul rând meseria!), respect pentru public, modestie și calitate umană excepțională care transpare în actul artistic. Așteptăm cu nerăbdare alte concerte de-ale lor, poate și la două pian.

Cronici de **Lena VIERU CONTA**